

CAO News v EU

Horolezecký časopis severočeského regionu

[HTTP://CAODC.WEBPARK.CZ](http://CAODC.WEBPARK.CZ)

VYDÁVÁ HOROLEZECKÝ ODDÍL CAO DĚČÍN

[HTTP://CAO-NEWS.WEBPARK.CZ](http://CAO-NEWS.WEBPARK.CZ)

Ročník 6, mimořádné číslo ke vstupu ČR do EU

Květen 2004

TĚŠÍME SE NA
VÁS, ČEŠI...

ROMANO
PRODI

„Největším přínosem, který každá země má, jsou její obyvatelé. Právě jimi může Česká republika prospět EU. Češi nám přinesou svou energii a důvtip a EU bude nepochybně z tohoto bohatého zdroje těžit...“

V tomto čísle

Jak VLEZLI do EU např.:

Václav Šírl, Filip Křivinka, Lukáš Bludský, Tomáš Rous, Jakub Turek, Pavel Bechyně, Martin Červenka, Petr Resch, Vladislav Nehasil, Standa Holec, Martin Matoušek, Jarda Maršík, Radim Bzura, Milan Svinařík, Pavlína Sněžníková, Jiří Šťastný, Jana Řezníková, Michal Kaiser, David Chudoba, Jan Puš, Michal Burda, Martin Štěrba
a mnozí další...

Na tomto snímku zachytil Zdeněk Vaishar horolezce, kterak směle stoupá do EU Cestou strachu...

☞☞☞ JSME TAM... ☞☞☞

V sobotu 1. května 2004 jsme nevstoupili do prvomájového průvodu, nýbrž rovnou do EVROPSKÉ UNIE. Vstup (či spíše návrat) vpravdě historický.

A co chrabří, smělí horolezci, vskutku elita národa? Jak ti VLEZLI do slavné EU? Inu na to jsme se zeptali přímo jich:

AHOJ KAMARÁDKO HOROLEZKYNĚ, AHOJ KAMARÁDE HOROLEZČE!

Mám na Tebe jednu prosbu – chystáme takové speciální číslo CAO News o našem vstupu do EU a v této souvislosti bych Ti rád položil dvě otázky:

1. Tvoje první cesta vylezená po našem vstupu do EU (1.5. nebo později)?
2. Jak se Ti „VLEZLO“ do EU?

Díky za odpověď i za případnou glosu..

:o)

Jiří Chára
CAO Děčín

Václav Širl, Praha

Ad 1.: 1. května v poledne Strubichweg na Falkenstein, klas. VIIb (s osvědčeným Mirkem Cachem).

Klasika z r. 1915, přemíra smyček mi tam připadá skoro nespportovní, protože Strubich, tehdy mladej, tam nandal pouze dva kruhy. Klíčové pasáže byly celé obiléné od guána, které tím pádem nahradilo maglajz, ovšem chemická agresivita ptačího trusu je mnohem vyšší, zvláště když se ti dostane do očí.

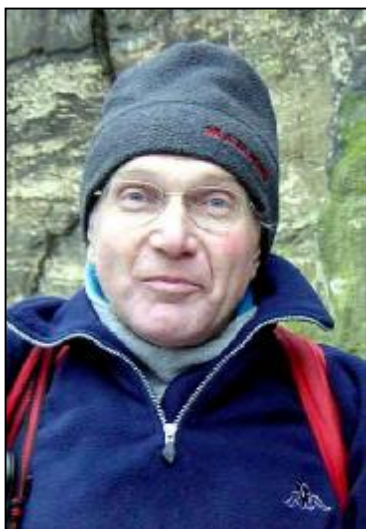
Mám k té cestě zvláštní vztah, protože jsem ji lezl poprvé roku 1967 ještě s Rudou Zabilkou, pak v 1970 s Jiřím Jírou, zvaným Šáša a naposled v roce 1995 s Pavlem Weingartlem.

Skoro aby se Cach bál o život - ale to se musí stejně...

Ad 2.: Narodil jsem se v Protektorat Böhmen und Mähren, moji rodičové v Rakousko-Uherském mocnářství - jaképak tedy EU? Prostě jsme se vrátili domů! (Matka ještě žije - teď v červnu jí bude 98 - a pravila: "Tak nás ty Němci zase dostali!").

Vzhůru dolů, vpřed vzad!

Václav Š.

Jan Autsajd Puš, HO Šutroplaz, Radotín

1) Moje první cesta v EU? V Černolicích jsme byli hnedle den postvstupační. První cesta byla oblíbená trojka Panikář. Bez lana, nahoru a dolů.

2) Jak se mi vlezlo do EU? Určitě je v tom symbolika (ten náhodný výběr první EU cesty musí mít význam! Teda nemá, ale není problém jej vymyslet!!) Stoupal jsem směle k výšinám, až... Až jsem dolehl nahoru a zase se pak vrátil zpět. Cesta byla lehká, ale vzhledem k absenci lana jsem si kdykoliv mohl dát do držky. Stoupal jsem nejistěn - nikdo mi nemohl pomoci, ani kdyby chtěl. (A stejně jsem nikoho moc nezajímal).

Cesta se jmenuje Panikář - už název budí paniku, ale když to vylezeš, zjistíš, že hrůza se nekoná, že je to jenom typická česká

"předposranost".

Můj pes se tento den, cestou ke skalám, porval s Pitbulem a vyhrál (+/-). Porazili jsme cizáka!!! Hmmm. Jenže ten můj je NĚMECKÝ ovčák...

Stejně je to v té Evropě napářený v jeden národ vořechů.

Ahoj a fšemšudefajn!!!! Jan, Helena a Dag... a děti.

Lukáš Bludský, HUMANITA Praha

Teda téma můj vstup do EU na skále:

Do EU jsem vlezl na Prachově klasickou Normálkou na Jehlu. Takhle to zní strašně nabubřele, jako že jsem děsnej eurofil, a tak to uvedu na pravou míru.

Prachov byl v sobotu ráno naprosto vyschlej a voněl jarním vzduchem, a je to letošní první návštěva nejhezčího z kamenů. Morálu je zdánlivě dostatek, středeční odpolední popracovní Srbsko pustilo několika sedmovými směry, a tak se mi jeví Normálka na Jehlu jako docela dobrý nápad. Cestu každoročně lezu a vždy si ji velice vychutnávám.

Naše osmičlenná skupina přichází pod Jehlu a já nedočkavě vyběhám na předskalí a budu štand. Moje spolulezkyňe a nastávající oficiální životní družka se nechce spokojit s mojí formulací že „je to taková hezká, né moc těžká, cesta“ a nastává dialog o vhodnosti začátku na takové cestě, přístupu pod stěnu a tak vůbec. To vše na vzdálenost 15 metrů a stále se zvyšujícím hlasem. Nakonec odchází radši s Bidlem a Beruš na Kočičí jehlu a za mnou teda leze Jirka. Překračuji z předskalí do stěny a traverzuji na polici s vejmutovkou, cestou dávám malý nicmoc uzlíček. Ještě musím dva metry doprava, tam je spára, tam mi ruka zajede až po loket a nevytrhne mě ani stádo slonů. Ale nechce se mi. Kde jste, moji nejtovej z Hlubočep, kde jste Srbské skoby, kde jste vy všechny hodinky, všude okolo tak četné?!

Reálně vzato, padat se nesmí, je to odsud na podlahu. Na tomto fleku jsem strávil nepříjemnou půlhodinku, vyplňovanou tichým nadáváním, vymyšlením možnosti úniku, utíráním rukou do trička a podrážek do nohavic. Nakonec to jde a je to prakticky choďák, takže za chvíli vážu čtvery hodiny nad sedlem mezi Jehlou a Čapkou a po chvilce zabekotání v oblém bříšku jsem u kruhu s pevným rozhodnutím cestu zapytlit a odebrat se na turistárnu zapít žal. Říkám si - ještě si nadlezu kolena ke kruhu, pak slezu, slaním. Ale když mám kolena u kruhu, tak musím dokončit krok a najednou mám u kruhu kotníky. Dolů už neslezu. Oči vypoulené, ruce roztřesené, srdce v kalhotách, lezu ten kousek od kruhu na vršek asi třicet minut. Nakonec to dobře dopadlo.

O chvíli později vidím démonického kytaristu Vaška, kterého znám ze zimní Zbojandy, jak visí v Čihulových sokolících ve fixní smyčce a sakruje o prvním letošním písku, o kus dál zase na Pelíškovi místní elkápéčkaři se chytají prvního kruhu s konstatováním, že zima byla dlouhá.

Pak mi to na dalších cestách šlo už o trošku lépe, ale letos, jako každoročně, se zázrak nestal, a záhadný přerod sraba v démonického písaře se v zimě nekonal...

Foto © Tokytok

Filip Papouš Křivinka, Ústí n. Labem

Ad 1.: Zatím žádná nebyla. V sobotu na 1. máje jsem se ve Svojkově naštípával do jedné sedmy, ta se ale ukázala být nad mé možnosti, takže pytel. Tak jsem zkusil Starou cestu na Českolipskou, ale z té jsem vyslanil od prvního, protože v ní hnízdili krkavci. Pak jsem měl spadeno na další weg, ale s Jogurtovou jsem prohrál stříhání (kámen - nůžky - papír), ve kterém se rozhodovalo, zda se půjde na dortík a kávičku, nebo ještě lézt. (To, abych měl pocit, že jsem lezení nepustil zadarmo. Ve skutečnosti by se i v případě mé výhry šlo na dortík a kávičku, protože Jogurtová má právo veta.)

Ad 2.: Vzhledem k výše popsanému nic extra. Ale díky tomu, že jsem si na prvomájové ráno předvídavě objednal hodinu na novoborském squashi (mělo chcat, na lezení to nevypadalo) a pěkně protáhl trup, mě lezecké fiasko ani nerozhodilo. A Unie, té se nebojím. Život Čechů pod jařmem EU nemůže být horší než život Papouše pod Jogurtí knutou a jhem.

Zdarec Křivinka vulgo Papouš

Standa Holec, LEZEC.cz

Ad 1.: Matrasova 6-, Bořeň, Střední jižní pilíř, 1.5.2004

Ad 2.: Nahoře u slaňáku ke mně dolezl Němec. Můj pozdrav lámanou němčinou opětoval roztomilou češtinou: Dobrý den. Že prý jsou z Drážďan a chtěli přivítat náš vstup do EU u nás (snad podobně jako já původně chtěl za Jardou Maršíkem do Saska, ale nakonec kvůli nejistému počasí jsem zvolil sudetskou Bořeň). Ujistili jsme se navzájem, že jsme eurooptimisti, a podali ruku se "středoevropským" Berg Heill!

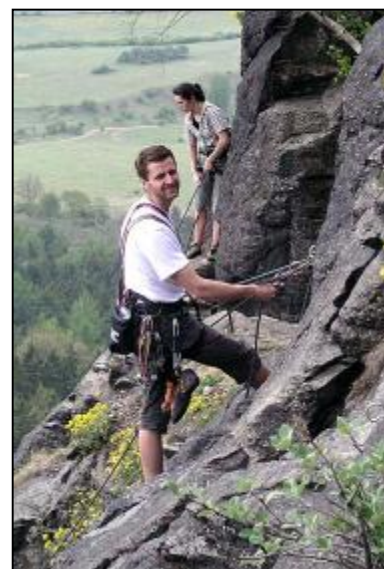

Foto: 1.5.2004 u slaňáku po vlezu do EU Matrasovou cestou, chvíli před historikou o česko – německém eurooptimismu.. (Fotil © Míra Zoubek)

Standa Holec

Dana Švabíková, HO Tisá

Vstup do EU jsem oslavila prací, jelikož jsme koupili takový malý "statek" v Tisé. A jelikož mám výhled akorát na skály, tak jsem se alespoň potěšila pohledem. Zároveň mám poslané lezačky na opravu, takže zatím jsem v EU nelezla.

Jen doufám, že nám odpadnou problémy s lezením na hranicích v Ostrově a s přechodem.

Přijďte se na nás podívat do Tisí!!!!

Ahoj Dáda

Jícha Petr, CAO Děčín

Oslava čarodějnic se protáhla a já hned 1. května musel brzo "vylézt" – z postele, protože nám přijeli montovat plastové okna. To byla cesta...

Vlajka na Císaři v Ostrově ale doufejme zůstane původní, tedy česká. Ve čtvrtek bych to rád zkontroloval...

Radim Bzura, HOSPUL Ústí n. Labem

Pro deštivé počasí a nemožnost lézt v Tisé, jsem dosud za členství v unii nic nevylezl. Den, kdy jako člen evropské unie vylezu na vrchol, bude pravděpodobně sobota 7.5.. Učiním tak v nečlenské zemi - Chorvatské Paklanici. Takže můj první výstup jako člena EU na území EU bude paradoxně v bratrském Slovinsku kolem 14.5. - asi něco sportovního kolem Bledu, nebo klasického v Julkách...

Myslím, že mi vše půjde stejně blbě jako před vstupem do EU, takže se není na co těšit...

RADIM

Michal Burda, HO Doprava Děčín

První cesta v EU byla hned 1.5. a byla to „Cesta pro Evu a Janu“ na Španělskou botu.

A pravdou je, že se mi do EU vlezlo špatně, protože se všichni rozhodli, že do EU vlezou právě v Labáku. A tak jsme s Rostou, z původně šesti vybraných cest (a nebyly to ani repertoárovky), vylezli právě tuto jednu a utekli jsme ze skal.

Labák je nádherný a nejhezčí je asi v týdnu, kdy tam nikdo není. Protože stát fronty na cesty není to pravé.

ČIAO Burdych

Tomáš Rous, Teplice

První cesta po vstupu (na druhým) byla tak za sedm přes dva borháky vpravo od Kočkolapu na Dvojhran v Tisé (není v průvodci). A druhá (na prvním) byla Solivá cesta V na Cimbuří.

Škoda Tuzemáku a sýrů...

T.R.

Martin Štěrba, OHEC Opava

ANO! Také my, horolezci z Original Hazard Extreme Climbing Opava, jsme se samozřejmě rozhodli přivítat EU lezením na tomu odpovídajících terénech a namířili si to do Adršpachu. Pouze ovšem jako namířili, neboť předpověď počasí byla neádrová a tak nakonec přejeli hranice s Rakouskem těsně před prvomájovou půlnocí.

Rezignovaní celníci, s vidinou front na Úřadu práce v Hodoníně, nás odbavením nezdržovali a jejich šťastnější rakouští kolegové se omezili jen na pasy.

Lezení na Peilsteinu, vídeňské to horolezecké škole, bylo opravdu pěkné. Nádherný bukový les, čerstvá a všudypřítomná zeleň okolních kopců, upravená krajina a do toho bělostné vápníčko až na 2 délky. Těžké lezení a chabé paže borců však skončili na obtížnosti 7-. První cesta vylezená prvním EUČechem na rakouském vápně byla ovšem spára za 5. Pěkně mastná. Leda že by někdo vstával ještě dřív než my v osm. Tomu ale nevěříš, co?

Jinak lezení v EU bylo skutečně celoevropské. Minimálně 6 národů se střídalo v cestách všeho druhu. Rakušáci, Slováci, Češi, Maďaři, Poláci a holandští motorkáři s nahými pívními pupky, potetovanými pažemi a na cestách, jejichž vylezení se nám nepoštěstilo...

Sluníčko svítilo, občas bouřka.

Při návratu nás sice ještě ze setrvačnosti zkontrolovali, ale... I my jsme si teď a znovu uvědomili, jak byly celé ty hranice a šašek kolem nich nesmyslný.

Čus Ešus. Martin Štěrba a Alexandr Saša Marák.

Je lepší být tam, nežli venku..

Důvody pro ANO v referendu o vstupu do EU v červnu roku 2003, byly různé... Na některé ovšem nezapůsobilo prostě nic (viz. další příspěvek..)

Zdroj iNet

Zdena a Milan Myšíkovi, KUR sport

Vše, co je spojeno s unií, nás nějak nebere. Tak není co psát a nic vtipného mě nějak nenapadá...

Ahooooj Zdenča KUR

Jan Šmíd, CAO Děčín

Bohužel jsem se k lezení o víkendů vůbec nedostal, jsem dost v časovém presu, a to nejen kvůli psaní diplomové práce, ale hlavně proto, že jsem celý víkend stěhoval a vylepšoval svůj nově pronajatý byt (stejně na tom je i Libor, protože jsem ho k tomuto účelu "zneužil"). Práce je tam ještě moc, ale snad už tento týden proběhne menší symbolická kolaudace. První "unijní výstup" na mě proto ještě čeká.

Jinak se mi do EU "vlezlo" dobře. S pár kamarády jsem vypil pár flašek vína na náměstí v Děčíně 1, seděli jsme u kašny, popíjeli, debatovali a výhodách a nevýhodách EU a o sezení u kašny vůbec. Ohňostroj se žádný nekonal, nikde nikdo, slavili jsme samotní. Tak ani nevím, bylo-li něco ke slavení...

Jako politický pracovník ale samozřejmě musím konstatovat, že Česká republika překročila jeden z nejdůležitějších mezníků ve své novodobé historii a bude stále lépe a lépe, až bude úplně nejlépe na celém světě...(snad ne obráceně:))))

S pozdravem Šmídák

Petr Jandík, ČR

Ad 1.: Roviště, Hřbitovní stěna, Lehká země (5)

Ad 2.: Do EU se mi lezlo dost opatrně, protože tam některý šutry dost duněly, tak abych neodešel i s nima do doliny své ženě a jističce na hlavu.

Název stěny i cesty jsou dost symbolické, což? Bude pro nás EU hřbitovní stěna, nebo lehká země?

Zdravím, Petr

Jakub Kronovetr, Vídeň

První cestou v EU byla Adrenaline VIIc, Labák PB, Malá Bašta, 1.5.2004.

U slaňáku jsem vykřiknul EUréka a zmocnila se mě Euforie. Rozhlédl jsem se kolem sebe do nevidaného EUklidovského prostoru. Luplo mi v EUstachově trubici. Pochválil jsem se, že nejsem ledajaký EUnuch, ale docela šikovný EUkaryot. V nejlepším přestat a proto jsem pomyslel na Eutanázii..

Kuba

Stanislav Emingr, HO Bořeň

Moje první cesta po vstupu do EU byla na 100 metrů vysokou chladicí věž v areálu jednoho nejmenovaného chemického podniku, ležícího na severu Čech. Z ochozu věže jsem pak smutně shlédl na nedaleký horský svah, ze kterého vykukovaly vrcholky skalních masívů a věží. Na opačné straně, byla z vrcholu věže v dále vidět rozeklaná silueta Bořně. Byl víkend a všichni řádili kdesi ve skalách, jen já tam jaksi scházel..

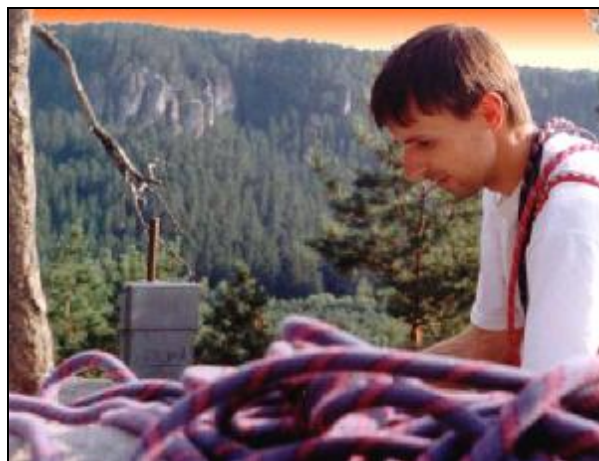

Takže první pocity v EU - NIC MOC, ale přesto bych se nechtěl řadit k ortodoxním "Euroskeptikům".

S radou do života - Nepracujte a bavte se na našich překrásných pískovištích (popř. žulovištích, znělcovištích, vápeništích atd..), všechny zdraví Standa Emingr..

Michal Kaiser, AK Nevis Praha

Ad 1.: Sasko Schmilkaer gebiet - Bussardwand Südwand VIIc. Lezl jsem to sice vzhledem ke svému nízkému morálu na druhým, ale s Lukášem Chalupeckým!!! Je to NEJ NEJ cesta, co jsem za ty tři dny v Sasku s Jardou Maršíkem vylez, počet hvězdiček by se nevešel na stránku..

Ad 2.: Lépe, než vylezalo. Při vjezdu ve Hřensku ve čtvrtek 29.4. nechtěli skoro ani vidět pasy, zato při výjezdu 1. května si je pečlivě prohlíželi. To je asi ten zvýšený dohled nad běženci do EU, ale těm policajtům asi na školení neřekli, že to mají takhle důkladně kontrolovat jen na východní hranici..

Bude nám tam lépe???

Každá změna znamená nejistotu i spoustu otázek..

Zdroj iNet

Lukáš Chalupecký,

SKAJP Teplice

Ad 1.: Prvního května byla tuším sobota, co? Tak to jsem lezl Südwand na Busardwand ve Schmilce. A pak jsem jel domů trápit se s PC..

Ad 2.: Fucking EU..

Lukkas

Jakub Turek, HUMANITA Praha

Ad 1.: Dne 1.5.2004, cca v 15:00 Píkovičká jehla, Pravá údolní IV. Lezl jsem já, za mnou Tok a Oveček. Z druhé strany lezla moje žena Hanka Normálkou II, a za ní můj bratr Ondra a přítel Choceň. Přijeli jsme na kajacích po Sázavě z Týnce, vyzvedli si batoh z křoví a lezli. Potom jsme se zase nalodili a odjeli do Píkovic.

Tok napsal do vrcholové knížky, že to byl první výstup na věž po vstupu do EU..

(Viz foto: - Tok je bez helmy, Oveček s červeným blembákem.)

Ad 2.: Jak se mi vlezlo? Konečně jsme tam! Již delší dobu pozoruji, že pro mě je přejezd hranice a pobyt v cizině ne zcela samozřejmá věc. Kdežto mladší lidi okolo mě (Humanita spadá pod Karlovu Univerzitu), hranice už v podstatě nevnímají. Mně je 37 a jim o deset let méně a je to v tomhle ohledu znát...

Kuba

Milan Svinařík, Horoklub Chomutov

Zdar Jirko! Koukám, že o nápady nemáš nouzi. První lezecký den v unii nebyl ničím tak vyjímčným. Zato první pracovní den v unii průserama jen hýřil. Ale to sem nepatří..

Ad 1.: Moje první "unionistická" cesta byla "Kluk - přímá varianta 6+" na Cestáře v Kotvině. Lezl jsem to 1.5. kolem poledne s Květuškou (kočka od nás).

Ad 2.: Nevím co tím myslíš, "vlezlo do Unie". Jestli se ptáš, jak se mi lezlo, tak říkám že dobře, jelikož jsem nebyl s Letošem a tudíž jsem nemusel brzo vstávat. Pálit čarodějnice jsem nebyl, protože kdo by se o mě doma staral, že? Takže kocovinka vyjímčně nebyla..

Pozdravuj bandu spřízněnců a čau někdy ve skalách!

Jana a Jiří Petříkovi, Praha

Jiřík:

Ad 1.: Jsem v "prdeli" s levou rukou. Nachlazený nerv a tak jsem 1.5. v Tisé nic nelezl. Bylo hezky a pršet začalo až večer.

Ad 2.: Tím pádem jsem do EU nevlezl..

Já:

Poctivě ho každý večer masíruju hřejivkou a francovkou s hřebíčkem, aby nemusel po skalách jen chodit a smutně přemítat, co by se dalo.

A dnes po arbeitu jedeme kousek za Prahu na kole - trochu potrénovat.

Ahoj Jana

Jiří Šťastný, Horoklub Chomutov

Svoji první cestu v EU jsem vylezl 1.5. v Rathenu na Feldwand, ale nevím, co to bylo, protože v průvodci ani v knížce jsem to nenašel. Zřejmě nějaká novější cesta.

Když bych měl zhodnotit toto první "vlezení" do EU, tak teda nic moc. Na sasské poměry přejištěno, dost olezené a moc mi to nesedlo. Ještě že jsem si pak spravil chuť na nějakých klasikách.

Jinak musím říct - zlaté Sasko! Už vím, kam budu letos jezdit na písek. To jsou jiní borci, než ti naši rádobý horolezci, co se nechaj tahat v Tisé na rybu v sedmičkách, přitom mají ruce po lokty v maglajsu a mají akorát tak silné řeči. Viděl jsem tam borce, jak se doslova procházejí v devítkách i desítkách a jsou naprosto v pohodě. A pak že to nejde.

Už mi to u nás leze krkem, takže vzhůru do Evropy!

Zdar, Jirka Chosé Šťastný

Zdeněk Vaishar, CAO Děčín

Ad 1.: Cesta strachu na Růžovou věž dne 1. května 2004 kolem poledne.

Ad 2.: Poněkud méně střízlivě, ale o to víc v pohodě...

ZV

Pavčina Sněžiková, HO Český ráj

Na čarodějnice jsme vyrazili k rodičům na Moravu, přesněji směr Maršikov u Šumperka. V autě batoh s lezením a nový stan na vyzkoušení, odpovídající velikostí vojenskému hangáru. Měli jsme v plánu navštívit místní krásnou lezeckou oblast jménem Rabštejn. Nějak se nám to nevyvedlo.

Počasí nám sice přálo, ale vůně piva, domácí slivovice a k tomu prosebné oči budoucího možná tchána, to vše bylo najednou silnější. A navíc, byl tu přeci ještě další důvod k oslavě - vstup do EU.

Ještě dnes máme z bujaré oslavy oči ve tvaru frťanů slivovičky. Jediné, co se zdařilo, byla stavba stanu. Po půlhodinovém zápasení se u rodičů na zahradě vztyčila stavba, která zabírala půl pozemku. Nejhorší bylo skládání... Nějak se nedařilo uvést stan do původního stavu... Proběhla další hodina neustálého skládání a rozkládání, ale nakonec jsme na to přišli. Nejsme přece tak nešikovní... Někdy.

Takže náš příspěvek do ankety, jak se nám vlezlo do EU? Jestli bude žití v EU jako naše dva první dny po vstupu, budeme se mít až móóóo dobře..

Pavčina Sněžiková

Martin Maty Matoušek, ČR

Jelikož vstup do EU byl naplánován na stejný termín, jako pravidelné každoroční upalování čarodějnic a navíc se kamarád rozhodl oslavit narozeniny...

Celej vejkend jsem hledal náhradní hlavu a žaludek a z lezení nic nebylo...

Maty

Vladislav Prcek Nehasil, HO Boletice

Ad 1.: Falkenstein - Var. Ranger - G. (ohne unterst.) (vpravo od Vakuum), 1.5. Spolulezci Milan Šafařík a Jirka Svoboda.

Ad 2.: Do unie už jen s občankou a optimisticky. Kde jsou ty doby, kdy jsme platili 10,- Kč za kolek na 12 hodin nebo 50,- Kč za kolek na 24 hodin lezení v Sasku a jen s celním prohlášením a vysypáváním batohů na celnici a vysvětlováním, co pořád v těch skalách děláme. Svoboda pohybu je skvělá věc, ALE!!! Musíš na to mít! A to v dnešní době a ani v EU nebude snadné.

Sasové nás vítali v EU, ale sami se bojí, že k nim budeme jezdit krást a že se zvýší kriminalita celé Evropy. Hlavně mají strach z Rómů, Ukrajinců a Východu. Také si stěžují na spojení Německa (zavedli daň za spojení a podporu východního Německa) - vztahy mezi východními a západními Němci se prý stupňují. EU jim přinesla výrazné zdražení cen a zároveň snížení sociálních jistot, nemají to jednoduché. Nás čeká asi to samé.

Ale za tu svobodu to stejně stálo.

Prcek

Jana Řezníková, Mariánské Lázně

Vlezlo se mi do EU opravdu skvěle a nepřeji si nic jiného, jen aby ten začátek odpovídal i následujícímu všednímu průběhu lezení v EU.

První cestou v EU se stala na Malou Baštu cesta Intervence. To je příhodný název cesty pro vstup kamkoli nebo ne??

Takže se mi vlezlo OK.

Přeji krásné zážitky a radostné lezení po EU a i jiných koutech světa.

Zdravím vás všechny Jana Řezníková

Pavel Kýsa Bechyně,

Praha

Má první cesta v EU byla hned 1. května v Labáku na pravém břehu na Malé baště a to Intervence VIIc od Milana Krauskopfa.

Ovšem takto do EU není rozhodně dobré vstupovat. Vstup byl málo jištěný, vzdušný, plný neidentifikovatelných pocitů...

Kýsa

Milan Šafařík, CAO Děčín

Moje první cesta v EU vedla do Saska na Falkenstein. Spolu s Prckem (vyváděl), Jirkou Zottákem Svobodou, Davidem Nehasilem (ten pro zdravotní indispozici odjel bez slezení), Zuzkou Nehasilovou a svoji první lezeckou fotku má i Verunka Nehasilová.

Nevím jak se ta cesta jmenuje, ale je za VIIc. Krásná a pro mě velmi těžká. Zvláště z asi třímetrové spáry jsem si odnesl zkrvavené ruce a kotník. Pak už jen kout ke štandu a kout a komín a vrchol. Uf

A ještě poznámka: Přes čáru nás málem nepustili. Zották vezl s sebou čtyřnohého kamaráda a zapomněl mu vzít občanku. Německá paní na celnici byla nesmlouvavá, předpisy jsou předpisy, a málem jsme to točili zpět. Naštěstí se přeci jen nechala umluvit, že moc nešťěká a neloví srnky, a mohli jsme pokračovat.

Takže pro každého upozornění: V EU občanku i pro papouška!!

Milan

Přemek Miřijovský, Ostrava

Odpověděl hodně stručně:

Přemek Miřijovský

Martin Červajz Červenka, Děčín

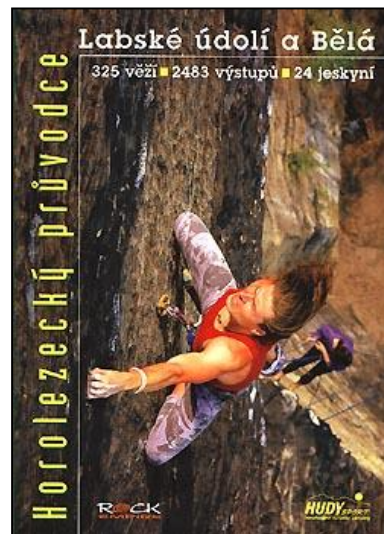
Ad 1.: Moje první EU cesta byla dnes již klasika Genesis na Kormidelníka v Labáku.

Ad 2.: Tou první cestou se mi vlejšalo dobře, ale ty další (Honzíkova cesta.. aj.), ty už dřely..

Ježto jsem nebývale otlý, tak doufám, že s navýšením některých DPH (zejména v restauračních zařízeních), se již nebudu moci tak přežírat a přechlastávat, zhubnu a zase polezu jako ostatní vychrtíci (Pavouk)...

čau Červajz

(Kdyby snad někdo nepochopil, proč jsme sem přiložili obrázek průvodce Labákem – ten fešák, to je přeci ON. Červajz. Pozn. redakce)

Petr Kočka, CAO Děčín

Jelikož mám už týden výron v kotníku, moje první cesta vylezena v EU mě stále ještě čeká.

Nicméně do EU jsem se nevbhelal, ale sedíc u čarodějnického ohně u nás v SK s půllitrem v ruce, se propil a prozpíval - představ si, že se našlo pár jedinců, kteří jsou ochotni zapět hymnu i mimo hokejový či fotbalový stadion?!

Neuvěřitelné!

Mějte se pěkně a někdy AHOJ! P. Kočka

Pavla Kudrhaltová, CAO Děčín, U.S.A.

Já bohužel nebudu moci přispět do tohoto speciálu, protože jsme byli lézt týden před tím, a to v Tennessee. Všichni jsme delší dobu nelezli, takže nebyly podávány závratné výkony (ale mám fotečky a nějaké pošlu, ju?).

Jinak se chystáme možná už tento víkend, tak když to vyjde a my pojedeme, tak pak podám zprávu, slibuji i když už asi nestihnou uzávěrku..

Á propos, v červenci dorazím do naší krásné vlasti, tak pak povyprávím ;o)))

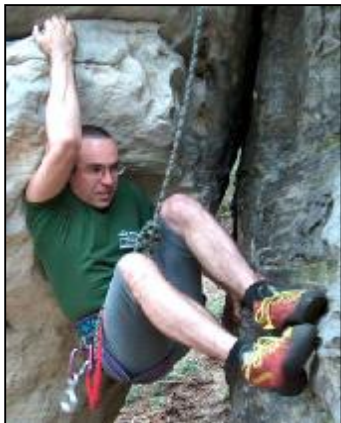
Zatím se mějte moc krásně, čus P.

Petr Kučera, CAO Děčín

Ad 1.: V EU jsem zatím nelezl.

Ad 2.: 30. dubna jsem jel domů z Bratislavy a vůbec se mi nechtělo, protože Slováci se právě chystali jejich vstup do EU značně slavit.. Jinak nic, co by stálo za zmínku.

Tolik tedy skromně odpověděl na anketní otázky Petr Kučera.

Nám se však podařilo vypátrat, že se Petr na svou první „unijní“ cestu nejen chystá, ale že i tvrdě trénoval.

A protože ví, že cesta do EU nebude snadná, zaměřil se ve svém tréninku i na velice krkolomné způsoby lezení...

(Viz snímek pohotového paparazzi..)

Ladislav Vörös, HO Bořeň

Láďa Vörös nelezl **nahoru**, nýbrž **dolů**. Napsal nám:

„Tak jsme ti navštívili jednu nejmenovanou štolu a tyto netopýry jsme tam vyfotili. Docela hezký, CO???”

K e-mailu byl opravdu přiložen obrázek hodně zajímavého hejna netopýrů.

Jenže stránky CAO News snesou sice hodně, ale co je moc, to je moc. Jen si vzpomeňte, jaký poprask se strhl v březnu 2002 kolem této titulní stránky. Každý v tom viděl **kdovico** a to tam byl netopýr jen jeden a navíc doopravdický :o)

Jarda Maršík ml., Mstišov

Ad 1.: Sasko, Affensteine, Frienstein, Diagonale IXa RP IXb na druhém konci za Milošem Jehličkou.

Ad 2.: Do EU jsme vlezli už ve čtvrtek a do dneška jsme se z něj nevrátili. A vracet se nehodláme. I když už jsme doma.

A díky za News, jsou skvělé.

Jarda Maršík

Miroslav Dunovský, CAO Děčín

Ad 1.: Moje první zlezená cesta v EU byla ze střechy chalupy mého kamaráda (I/1), kde jsem za nejasných okolností přespal.

Ad 2.: A jak se mi vlezlo? Docela hezky, až na tu hlavu...

David Bída Chudoba, Plzeň

Tak to je dobrý!:-)

Napřed **Ad 2.:** Hned 1.5. jsme jeli do Jury na týden. Do EU se mi vlezlo na občanku dobře, až na hranicích nebude stát vůbec nikdo, bude to ještě lepší.

Ad 1.: tahle byla první: Stoneball 7- (foto).

A pak ještě dost dalších, než nás ten "scheise dauerregen" včera vyhnal pryč. Glosovat neumím, jen škoda, že do EU vstoupili i Poláci, protože jich tam bylo skoro víc jak Němců a dělali bordel.

Ať vám to tam rychle uschne... CAO je čím dál lepší.

Bída

Karel Bělina, LK Sněžník

Karel Bělina, dělník skal, nemá na blbosti, jako je vstup do EU, čas. Cesty za něj nikdo neudělá. Nyní „bydlí“ v Rájci. Tvoří nové cesty, jako na běžícím pásu, ale „tvoří“ i nové věže. Slaňovací kruh, stojánek, schránka a vrcholová kniha, patřičný počet cest a kruhů a je hotovo.

A jeho příspěvek ke vstupu do EU?

V pátek 30.4. slavnostně vyzdobil s Romanem Veselým dominantu Rájce Sokolí věž – na její vrchol umístili novou českou vlajku..

Zuzana Putnářová, Ostrava

Zuzana Putnářová vlezla do EU také velmi rázně. Stala se první **královnou krásy Evropské unie**.

Po skalách zatím neleze, říká:

„Více mě lákají mezinárodní vztahy. Diplomaté a velvyslanci, které potkávám na soutěžích krásy, mně imponují. Ráda bych pracovala v budoucnu v jejich branži.“

Přemlouvat ji nebudeme, ale kdyby si to rozmyslela, jistě by se našel horolezecký oddíl, který by ji vzal pod svá ochranná křídla..

Foto © iDNES

Petr Resch, Hýskov u Berouna

Na obě otázky odpovím najednou:

Jako EUroobčan jsem ještě nic pořádného nevyšel, ale v duchu jsem putoval s naším panem prezidentem na horu Blaník. Jsou tam!!! A čekají!!! Ale přesto jsem si připravil alternativu, kdyby nevyšli, až bude ze strany od západu zle. Mému řešení obranného systému říkám zatím pracovně Reschova bouldermarková hradba. Název je myslím dosti výstižný, aby vysvětlil, o co se vlastně jedná.

Jinak jsem si dneska a včera zajel na OBČANKU do Německa. Zajímavěj pocit.

Jiří Chára, CAO Děčín

No a když už jsem to všechno vyprovokoval, tady je i můj VLEZ do Evropy...

PRVNÍ MÁJ býval za Komančů můj oblíbený den. Všichni horolezci byli ve skalách. My (tenkrát jsem bydlel v Teplicích, takže my Tepličáci) jezdili nejraději do Tisě. Muselo se tam stopem, protože pracující (i strojvůdci a autobusáci) museli do průvodu (říkalo se: Jaký je rozdíl mezi průjmem a 1. Májem? Žádný! Přijde a musíš jít..). Na každé věži někdo, z obce doléhal k našim uším řízný zvuk pochodů a my, kromě radosti z volného dne ve skalách, měli i tak trochu pocit vzrodu proti režimu.

Uteklo v Labi hodně vody a my najednou vstupovali do EU. Neumím si představit symboličtější datum, snad kromě 17. listopadu.

Přes první májový víkend jsme byli v Janově na chatě a já s mým kamarádem Zdeňkem Vaisharem špekuloval, kterou cestu si vybrat. Vybrali jsme si Cestu strachu na Růžovou věž, protože spojovala v sobě dvě věci – krásu i lehkou symboliku.

Když jsme 1.5.2004 seděli spokojeně na vrcholu, znovu nás až omráčila čarovnost Labského údolí. Moc jsme nepovídali, ale asi oba cítili, že je dobře, že jsme se tam..

VRÁTILI...

